

Nr 21

Utlåtande i anledning av väckta motioner om befrielse i vissa fall från skyldighet att upprätta bouppteckning, m. m.

Första lagutskottet har behandlat två inom riksdagen väckta, till lagutskott hänvisade motioner, nr 497 i första kammaren av herr *Sundin* och nr 577 i andra kammaren av herr *Börjesson* i Falköping *m. fl.* I motionerna, vilka är likalydande, hemställes, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning »i syfte att a) undersöka möjligheterna för införande av befogenhet för domstol att i vissa fall medge befrielse från skyldigheten att upprätta och ingiva fullständig bouppteckning efter avliden samt b) undersöka huruvida skyldighet bör åläggas kommun att i vissa fall föranstalta om utredning av dödsbo och därmed sammanhängande åtgärder».

Beträffande skälen för motionärernas hemställan får utskottet hänvisa till motionen II: 577.

Motionerna har varit föremål för remissbehandling.

Gällande bestämmelser

Enligt bestämmelser i 20 kap. ärvdabalken skall bouppteckning upprättas efter varje avliden person. Hithörande bestämmelser, som intill den 1 juli 1959 återfanns i 3 kap. lagen den 9 juni 1933 om boutredning och arvskifte, innebär i huvudsak, att bouppteckning skall förrättas sist tre månader efter dödsfallet samt att bouppteckningen inom en månad efter upprättandet skall ingivas till vederbörande domstol för inregistrering. Bouppteckningen skall förrättas av två gode män. Det ankommer på dödsbodelägare, som har egendomen i sin vård, eller ock boutredningsman eller testamentsexekutor att bestämma tid och ort för bouppteckningen samt att utse de gode männen. Omhändertages ej egendomen av delägare, boutredningsman eller testamentsexekutor, ankommer det på annan, som enligt 18 kap. 2 § ärvdabalken har egendomen i sin vård, att föranstalta om bouppteckning (bl. a. husfolk, husvärd, polismyndighet, av rätten särskilt förordnad god man). Det åligger rätten att tillse, att bouppteckning inom laga tid förrättats och ingivits. För att framtvinga bouppteckningspliktens fullgörande äger rätten före-

lägga vite eller, där bouppteckning ej skett, förordna någon att föranstalta därom. Yppas efter boupptecknings förrättande ny tillgång eller gäld eller annan felaktighet i bouppteckningen, skall inom en månad uppgöras s. k. tilläggsbouppteckning.

Vid inregistrering av bouppteckning eller tilläggsbouppteckning skall domstolen fastställa den skatt, som skall erläggas jämlikt reglerna i kungl. förordningen den 6 juni 1941 om arvsskatt och gåvoskatt.

Historik

I samband med boutredningslagens tillkomst övervägdes frågan, huruvida bouppteckning är erforderlig, när boets egendom är ringa. I sitt år 1932 avgivna förslag till lag om boutredning och arvskifte anförde lagberedningen bland annat följande:

Hos oss torde också vid åtskilliga underrätter den praxis tillämpas, att fordran på bouppteckning eftergives, när enligt tillgängliga uppgifter tillgångarna äro så obetydliga, att de ej förslå till annat än gäldande av begravningskostnaderna och andra utgifter i anledning av dödsfallet. Huruvida denna praxis kan anses överensstämma med lagens mening, får anses tvivelaktigt. I varje fall synes den ej böra medgivas för framtiden. Enligt lagberedningens åsikt hör det till god ordning att, också när varken gäld eller tillgångar finnas, genom bouppteckning fastslås, vilka som äro dödsbodelägare, samt att övriga uppgifter lämnas, vilka skola förekomma i bouppteckningen. Ny gäld liksom nya tillgångar kunna nämligen sedermera yppa sig, och då är det till gagn, att redan i samband med dödsfallet dessa uppgifter blivit fastslagna. I många hithörande fall är en bouppteckningsförrättning av nöden till vinnande av klarhet angående den verkliga ställningen. En regel, som avsåge befrielse från bouppteckningsplikt, då boet kunde anses vara ringa, synes även ur den synpunkten betänkelig, att ovissheit om bouppteckningspliktens förhandenvaro stundom kunde uppkomma.

Frågan togs på nytt upp till behandling av *ärvdabalkssakkunniga* i deras år 1954 avgivna förslag till ärvdabalk. Från olika håll hade nämligen framställts önskemål att befrielse från bouppteckningsplikt skulle kunna medgivas under vissa omständigheter. Det hade visat sig svårt att få till stånd bouppteckning när den avlidne vore en medellös, på ålderdomshem avliden person eller då eljest den avlidne varken efterlämnat nämnvärda tillgångar eller annan skuld än till hemkommunen för åtnjuten socialvård. I dylika fall hade bouppteckningen praktiskt sett icke någon uppgift att fylla. Den för bouppteckningen erforderliga släktutredningen erbjöde ej sällan stora svårigheter. Ofta medförde det mycket besvär att få kontakt med den avlidnes anhöriga. Dessa vore stundom spridda över hela landet; en och annan bodde utom riket, vanligen i Amerika.

Ärvdabalkssakkunniga erinrade om lagberedningens ställningstagande och anförde vidare:

Enligt de sakkunnigas mening föreligger ej heller nu anledning till annat bedömande. På de av lagberedningen anförda skälen måste det anses vara av värde att den obligatoriska bouppteckningsplikten upprätthålles. I själva verket torde denna plikts fullgörande endast i undantagsfall föranleda mera avsevärt besvär. Då den avlidnes egendom ej omhändertages av dödsbodelägare, skall enligt 2 § andra stycket i förevarande kapitel annan, som är närmast till att omhändertaga egendomen, föranstalta om bouppteckning. I de fall varom här är fråga torde det ofta vara naturligt att uppgiften ankommer på en socialvårdstjänsteman. Hos vederbörande pastorsämbete kan denne, även om han ej får upplysning om samtliga dödsbodelägare, åtminstone erhålla kännedom om någon som i sin tur kan lämna uppgift om de övrigas namn och adresser. Om det visar sig omöjligt att utan omgång få reda på viss dödsbodelägares adress, torde beträffande denne kunna antecknas att han vistas på okänd ort. Då det är uppenbart att den avlidnes tillgångar äro obetydliga och att skulden för åtnjuten socialvård i varje fall uppgår till väsentligt högre belopp, kan det nämligen icke vara rimligt att alltför stor möda nedlägges på att efterforska delägarnas adresser. Någon kallelse å den som vistas på okänd ort kan givetvis icke ske, och eftersom denne i realiteten icke erhåller något arv, torde ej heller kungörelse jämlikt 16 kap. i förslaget behöva utfärdas.

Under remissbehandlingen av ärvdabalkssakkunnigas förslag berördes förevarande fråga endast av *Föreningen Sveriges häradshövdingar*, som ansåg att trots de goda skäl, som åberopats för de sakkunnigas avvisande ståndpunkt, man beträffande avlidna, som icke efterlämnat några tillgångar eller allenast obetydliga tillgångar och skulder, ofta skulle kunna — utan att beaktansvärda olägenheter bleve följden — ersätta det fullständiga bouppteckningsförfarandet med åtgärder av enklare art.

Vid lagrådsremissen av förslaget till ärvdabalk förklarade föredragande *departementschefen*, att de sakkunniga enligt hans mening anført bärande skäl för sin uppfattning, att den obligatoriska bouppteckningsplikten borde upprätthållas, och att han därför icke kunde tillmötesgå det av häradshövdingeföreningen framförda önskemålet om vissa lättnader i denna plikt.

Remissyttranden

Utskottet har i den ordning, som § 46 riksdagsordningen föreskriver, inhämtat yttrande över motionerna från *Stockholms rådhusrätt*. Därjämte har tillfälle att yttra sig över motionerna beretts *Sveriges advokatsamfund*, *Stockholms stads rättshjälpsanstalt*, *Svenska stadsförbundet*, *Svenska landskommunernas förbund*, *Föreningen Sveriges häradshövdingar* och *Föreningen Sveriges stadsdomare*.

Vad först angår motionärernas yrkande om utredning rörande möjligheterna för införande av befogenhet för domstol att i vissa fall medge be-

frielse från skyldigheten att upprätta bouppteckning, har detta tillstyrkts eller lämnats utan erinran av flertalet remissinstanser. Sålunda framhåller *Stockholms rådhusrätt*, att de skäl, som lagberedningen åberopade som stöd för den allmänna bouppteckningsplikten, icke längre torde äga samma bärkraft. I en den 9 december 1958 till Kungl. Maj:t avlåten skrivelse har rådhusrätten ifrågasatt, om icke viss begränsning av bouppteckningsplikten kunde ske. I de fall, då den avlidnes tillgångar är så ringa, att de icke förslår till annat än gäldande av begravningskostnaderna och andra utgifter i anledning av dödsfallet, borde bouppteckningen kunna ersättas med en under edlig förpliktelse undertecknad uppgift rörande den avlidnes arvingar ävensom försäkran att boet är så ringa som nyss angivits. Denna försäkran skulle bestyrkas av ledamot av eller befattningshavare hos socialnämnd eller annan lämplig person. För rådhusrätten framstår den föreslagna möjligheten att ingiva uppgift i stället för bouppteckning såsom ett förfarande, som är både mer praktiskt och tillförlitligt och får en helt annan räckvidd än den av motionärerna ifrågasatta möjligheten för domstol att i det särskilda fallet meddela befrielse från bouppteckningsplikten. En sådan prövning i det särskilda fallet är enligt rådhusrätten för en större domstol i det närmaste ogenomförbar.

Stockholms stads rättshjälpsanstalt vitsordar, att bouppteckningsskyldigheten i dödsbon av ringa omfattning i många fall kan bereda dödsbodelägarna svårigheter och besvär, som icke står i proportion till nyttan och värdet av bouppteckningen. Starka skäl talar därför för en ändring enligt motionärernas förslag av gällande bestämmelser rörande bouppteckningsskyldigheten. En anmälan till domstol skulle otvivelaktigt innebära en väsentlig lättnad beträffande bouppteckningsförfarandet och kunde utformas så, att rättssäkerheten icke skulle kunna anses vara eftersatt. En lagändring, som medger rätt att i vissa fall ersätta bouppteckning med en anmälan om boets ställning, förutsätter emellertid komplettering av bestämmelserna rörande ansvaret för den avlidnes gäld.

Svenska stadsförbundet och *Svenska landskommunernas förbund* erinrar om att frågan nyligen varit föremål för övervägande. Att den ånyo väckts visar enligt förbundens mening, att nuvarande föreskrifter i praktiken vållar en del svårigheter och att det därför föreligger anledning att undersöka möjligheterna att åstadkomma en uppmjukning av bestämmelserna. — Enligt stadsförbundet talar vissa skäl för att man bl. a. i sådana speciella fall, där det redan på förhand står klart, att den avlidne ej efterlämnar några tillgångar eller allenast obetydliga tillgångar eller skulder, efter prövning av domstol bör kunna ersätta det fullständiga bouppteckningsförfarandet med åtgärder av enklare slag. Stadsförbundet anser sig därför kunna biträda motionärernas hemställan i förevarande del. — Enligt Svenska landskommunernas förbund lär på något håll i praktiken tillämpas, att bouppteck-

ning ej behöver upprättas efter avlidet barn, som icke uppnått ett års ålder. Möjligt är, att en uppmjukad tillämpning av ifrågavarande bestämmelser förekommer även i andra avseenden. Det förefaller förbundet angeläget, att dessa förhållanden utreds och att sådan från lagens bestämmelser avvikande praxis, som av lagstiftarna kan finnas godtagbar, blir i vederbörlig ordning lagfäst. På grund härav tillstyrker förbundet den av motionärerna i förevarande del begärda undersökningen.

Sveriges advokatsamfund förklarar sig ej ha anledning att avstyrka motionärernas förslag om utredning i nu ifrågavarande avseende. Möjligt är, att en eller annan praktisk förenkling kan åstadkommas. Man bör dock kanske icke räkna med att på den av motionärerna anvisade vägen nå resultat av större praktisk betydelse. — Efter att ha återgivit motionärernas exempel på fall, där befrielse från skyldighet att upprätta bouppteckning borde medges, anför samfundet:

Det kan naturligtvis sägas att bouppteckningen i sådana fall icke har någon nämnvärd praktisk uppgift att fylla. Å andra sidan är en bouppteckning principiellt av grundläggande betydelse för alla som kan ha intressen i dödsboet att bevaka, såsom borgenärer, arvingar och testamentstagare, vartill kommer att bouppteckningen har betydelse ur arvsskattesympunkt. En rätt för domstol att medge befrielse från skyldigheten att upprätta bouppteckning kan därför svårligen tänkas under annan förutsättning än att domstolen ålägges skyldighet att tillse att sådan utredning förebringas, att domstolen på grundval därav kan bedöma huruvida befrielse kan medges utan att något intresse, som skyddas genom bouppteckningsplikten upprätthållande, därigenom äventyras. Utredningen måste väl regelmässigt bestå däri att någon person — under samma ansvar som en bouppgivare vid bouppteckning — lämnar de ur nämnda synpunkt erforderliga uppgifterna. Det är tänkbart att man i sådana fall som de i motionerna nämnda skulle kunna nöja sig med en under edlig förpliktelse avgiven skriftlig förklaring att tillgångar saknas (alternativt att tillgångarna icke förslår till gäldande av begravningskostnaderna). I vissa sådana fall skulle man därigenom kunna minska besväret för den som eljest skulle vara skyldig att föranställa om bouppteckning. I andra fall kan det emellertid vara praktiskt taget lika enkelt att upprätta en bouppteckning. Efterlämnar den avlidne tillgångar utöver vad som åtgår till begravningskostnaderna, kan den omständigheten att skulderna till äventyrs överstiger tillgångarna av hänsyn till borgenärerna icke få föranleda befrielse från skyldigheten att upprätta bouppteckning.

Motionsyrkandet avstyrkes av *Föreningen Sveriges häradshövdingar*. Föreningen erinrar om lagberedningens ovan återgivna uttalande och anför i anslutning härtill:

Föreningen kan icke finna annat än att dessa lagberedningens uttalanden måste tillmätas avsevärt beaktande även i dag, och det kan enligt föreningens mening icke anses att så betydande olägenheter äro förknippade med den nuvarande ordningen att avsteg från densamma äro påkallade. Hur än en sådan ordning som den av motionärerna skisserade utformas

är det uppenbart att svårbedömbara gränsfall måste uppstå. Vidare torde det förhålla sig så, att de bouppteckningar, varom här är fråga, genomgående äro enkla att upprätta och således kräva ringa arbete. Allmänt gängse blankettformulär bidraga ytterligare till att underlätta uppgiften för den som är ovan. Förmodligen skulle den av motionärerna åsyftade skriftliga anmälan, som skulle ingivas till rätten, icke förorsaka mycket mindre arbete, enär densamma för att tjäna något ändamål — bl. a. torde den böra ligga till grund för bedömandet, huruvida fullständig bouppteckning är erforderlig — uppenbarligen ofta måste innehålla uppgifter i åtskilliga hänseenden. Det torde vidare stå klart att för domstolarnas del bouppteckningsbestyret icke skulle förenklas utan snarare tyngas och försvåras genom en ordning som den föreslagna. Slutligen skulle den föreslagna ordningen, vars viktigaste kännetecken skulle vara att arvingarna icke underrättades, innebära ökade möjligheter att undandra egendom och i varje fall lätt giva anledning till misstankar om att egendom undandragits av den som handhaft dödsboet.

Vad angår den andra av motionärerna upptagna frågan om införande av skyldighet för kommun att i vissa fall föranstalta om boutredning, är det av remissinstanserna endast *Stockholms rådhusrätt*, som understödjer motionsyrkandet. Rådhusrätten framhåller sålunda, att det är synnerligen angeläget, att den rättssökande allmänheten beredes ökade möjligheter till god och billig rättshjälp efter dödsfall. I en den 30 augusti 1958 dagtecknad, till Stockholms stadskollegium ställd skrivelse har rådhusrätten hemställt, att kollegiet måtte besluta om en skyndsam utredning om lämpliga åtgärder för att bereda den rättssökande allmänheten bättre rättshjälp i dylika angelägenheter. Som en möjlighet att komma till rätta med de i skrivelsen berörda problemen föreslog rådhusrätten inrättandet i Stockholm av en boupptecknings- och boutredningsbyrå, ansluten till rättshjälpsanstalten men öppen för alla oberoende av ekonomiska förhållanden. Enligt rådhusrätten torde sådana byråer kunna inrättas även i andra större städer. Beträffande landet i övrigt skulle en bouppteckningsbyrå kunna inrättas i varje län i anslutning till vederbörande rättshjälpsanstalt. Samarbete kan även sökas med de i landet verksamma begravningsföreningarna.

Enligt *Svenska Landskommunernas förbund* har några bärande skäl för den av motionärerna föreslagna ordningen inte anförts. Vidare framhålles, att kommunerna torde sakna de personella resurser, som krävs för uppgiften. Sistnämnda synpunkt framföres även av *Svenska stadsförbundet*, som vidare anför bland annat:

Ett åläggande för kommunerna i detta avseende skulle sannolikt även medföra att man på många håll tvingades avdela särskild personal för att ägna sig enbart åt dessa uppgifter. De olika frågor, som uppkommer i samband med boutredningar och arvskiften, är dessutom i allmänhet av sådan beskaffenhet, att det i många fall skulle bli nödvändigt för kommunerna att för detta ändamål anlita eller anställa personal med den speciella erfarenhet och sakkunskap, som krävs inom detta område. Enligt styrelsens

mening ligger det därför betydligt närmare till hands att denna fråga löses inom ramen för den fria rättshjälpsverksamheten än i den av motionärerna förordade riktningen.

Föreningen Sveriges stadsdomare ställer sig tveksam till förslaget men vill icke motsätta sig, att frågan utredes.

Övriga remissinstanser, *Stockholms stads rättshjälpsanstalt*, *Sveriges advokatsamfund* och *Föreningen Sveriges häradshövdingar*, erinrar om de möjligheter, som står till buds för dödsbodelägare att för ingen eller ringa kostnad få boutredningen genomförd genom anlåtande av den rättshjälps som anordnats. Sålunda anför advokatsamfundet:

Vad angår motionärernas yrkande om utredning av frågan huruvida det bör åläggas kommun att i vissa fall föranstalta om bouppteckning, boutredning och arvskifte, kan styrelsen icke dela motionärernas uppfattning att införande av en sådan skyldighet skulle vara »högst motiverad». Lika litet som när det gäller andra åtgärder, som det enligt lag åligger enskilda att vidtaga, framstår det för ett naturligt betraktelsesätt såsom någon kommunal uppgift att ombesörja de åtgärder varom här är fråga. Det måste också vara svårt att i lag bestämma förutsättningarna för kommunens ifrågasatta skyldighet på sådant sätt att tillämpningen blir den åsyftade. Man frågar sig vidare vilka rättsverkningar som skulle inträda och vilka korrektiv som skulle stå till förfogande, om en kommun icke fullgör den skyldighet som enligt motionärernas mening bör införas.

Styrelsen är ense med motionärerna om att det förekommer fall, där det framstår som oskäligt att betunga enskilda med kostnader för de åtgärder som här avses, men styrelsen kan icke se annat än att den lämpliga lösningen är att sörja för att den av det allmänna anordnade rättshjälpen i sådana fall står till förfogande. Motionärernas hänvisning till det förhållandet att dödsbo icke kan erhålla fri rättegång synes gå vid sidan om saken, eftersom här icke är fråga om något processuellt förfarande. I stället är det den utomprocessuella rättshjälpen — genom rättshjälpsanstalter eller jämtlandssystem — som här är av betydelse. I den mån denna utomprocessuella rättshjälps för närvarande icke är organiserad på sådant sätt att den kan tagas i anspråk i nu avsedda fall synes alltså en ändring i detta avseende önskvärd. Någon annan åtgärd i motionens syfte torde i ifrågasvarande del icke vara påkallad.

Utskottet

Enligt bestämmelser i ärvdabalken skall bouppteckning upprättas efter varje avlidne person. I första hand ankommer det på dödsbodelägare, boutredningsman eller testamentsexekutor att föranstalta om bouppteckning. Subsidiärt åligger förpliktelsen den avlidnes husfolk eller husvärd eller ock polismyndighet eller av rätten särskilt förordnad god man.

Motionärerna framställer önskemål om ändringar i ärvdabalkens regler i två avseenden. För det första bör undersökas möjligheterna att införa be-

fogenhet för domstol att i vissa fall medge befrielse från skyldighet att upprätta och ingiva fullständig bouppteckning efter avliden. Sådan befrielse skulle enligt motionärerna kunna medgivas till exempel då en avliden medellös person saknar kända arvingar eller då ett litet barn avlider utan att efterlämna några tillgångar. För det andra bör, enligt motionärerna, utredas, huruvida skyldighet bör åläggas kommun att i vissa fall föranstalta om utredning av dödsbo och därmed sammanhängande åtgärder.

Vad beträffar motionärernas yrkande om en uppmjukning av bouppteckningsplikten, framgår av den ovan lämnade redogörelsen, att hithörande problem övervägts redan av lagberedningen 1932 och på nytt tagits upp till granskning vid utarbetandet av ärvdabalken samt att de skäl, som motionärerna nu andragit till stöd för sin uppfattning, i huvudsak har åberopats redan i den tidigare debatten, dock utan att vinna beaktande. De svårigheter, som enligt motionärerna är förenade med gällande bouppteckningsplikt, synes ej heller för närvarande kunna påkalla ett ändrat ståndpunktstagande. Såsom advokatsamfundet framhåller i sitt yttrande, kan det sägas, att en bouppteckning i de av motionärerna angivna fallen icke har någon nämnvärd praktisk funktion att fylla, men å andra sidan måste beaktas, att bouppteckningen är av grundläggande betydelse för alla, som har intressen att bevaka i dödsboet. Det kan därför icke förväntas, att en ändring av hithörande regler enligt de av motionärerna angivna riktlinjerna skulle medföra något påtagligt minskat arbete med bouppteckningarna. Härtill kommer, att de bouppteckningar, varom här är fråga, redan nu i de flesta fall är föga arbetskrävande. Såsom framgår av ärvdabalkssakkunnigas ovan återgivna uttalande, kan det icke vara rimligt att kräva, att då tillgångarna är obetydliga alltför mycket arbete nedlägges för att efterforska dödsbodlagares adresser. Härtill kommer, att avfattandet av den skriftliga bouppteckningen underlättas genom olika blankettformulär.

Vad beträffar frågan om införande av skyldighet för kommun att i vissa fall föranstalta om bouppteckning anser utskottet i likhet med flertalet remissinstanser, att hithörande problem bör lösas inom ramen för den utomprocessuella rättshjälpen. Att ålägga kommun skyldigheter i förevarande avseende kan därför icke anses lämpligt.

Under hänvisning till det anförda får utskottet hemställa,

att förevarande motioner, I: 497 och II: 577, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 21 mars 1961

På första lagutskottets vägnar:

INGRID GÄRDE WIDEMAR

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från första kammaren: herrar Branting, Per Olofsson, Ferdinand Nilsson, Nyström, Gezelius, Alexanderson, Fagerström och Hilding;

från andra kammaren: fru Gärde Widemar, herrar Landgren, Östrand, Svensson i Vä, Ekström i Björkvik, Jacobsson i Sala och Edlund.

Reservation

av herrar Nilsson, Ferdinand, och Svensson i Vä, vilka ansett, att utskottets utlåtande och hemställen bort ha följande lydelse:

»Enligt bestämmelser — — — (lika med utskottets två första stycken) — — — sammanhängande åtgärder.

Vad beträffar motionärernas yrkande om en uppmjukning av bouppteckningsplikten, framgår av den ovan lämnade redogörelsen, att flertalet remissinstanser ställt sig positivt till motionens yrkande i denna del (Stockholms stads rättshjälpsanstalt, Svenska stadsförbundet, Svenska landskommunernas förbund, Föreningen Sveriges stadsdomare, Sveriges advokatsamfund, Stockholms rådhusrätt). Även utskottet delar motionärernas uppfattning, att det i vissa fall kan synas helt meningslöst att efter en avliden person upprätta fullständig bouppteckning. Det föreligger därför skäl att låta utreda, huruvida det är möjligt att införa befogenhet för domstol att medgiva befrielse från gällande bouppteckningsplikt.

Vad beträffar — — — (lika med utskottets fjärde stycke) — — — anses lämpligt.

Under hänvisning till det anförda får utskottet hemställa,

att riksdagen i anledning av förevarande motioner, I: 497 och II: 577, måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning i syfte att undersöka möjligheten att införa befogenhet för domstol att i vissa fall medgiva befrielse från skyldigheten att upprätta och ingiva fullständig bouppteckning efter avliden.»

